

SERBIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
SERBE A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
SERBIO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)
Lundi 14 mai 2007 (matin)
Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Напишите коментар на један од ниже наведних одломака:

1. (a)

ВЕВЕРИЦА

Б ИЛО МИ ЈЕ ДВАНАЕСТ ГОДИНА кад се мој живот потпуно изменио. Тад сам први пут упознао страх који осећају одрасли.

5 Више се не сећам кад се веверица појавила у нашем дворишту, после њеног доласка или после њеног одласка. Ја сам је први пут угледао на дан њеног одласка. Али можда је она тад само изашла из свог скровишта и показала ми се. Више није имала разлога да се крије од мене.

10 Мој отац је довео док сам био у школи. Кад сам се вратио, затекао сам их како седе и једу за столом у кухињи. Застао сам на вратима, одједном сам се збунио као да улазим у непознату кућу. Кад ме угледала, насмешила се, обрисала уста и пружи ми руку. Погледао сам у оца, али он се такође смешио. Полако сам јој пришао и поздравили смо се. Стиснула ми је 15 руку и није је одмах пустила. Не сећам се да се неко тако раније поздравио са мном. Оборио сам поглед. Имала је мале ноге. Обула је моје сандале. Њене ципеле биле су уредно сложене поред врата. Кад сам је опет погледао, она је 20 и даље гледала у мене и понављала пискавим гласом: „Каква сличност, каква сличност“. Њене усне брзо су се покретале. Зубе је имала мало истурене. Да сакријем збуњеност, почео сам да преврћем по торби и просуо сам кутију са оловкама. Рекла је оцу да страшно личим на њега. Он је ћутао, увек је говорио да личим на маму. Она је наставила: „Али стварно личите. И да знаш да волим што сте тако слични. Сад ми се обојица подједнако допадите. Кад твој 25 син порасте, удаћу се за њега!“ Обоје су прснули у смех. Ја сам пажљиво слагао оловке у кутију и приклештио прст. После је она покупила тањире и опрала их. Била је малог раста, као девојчица. Косу је носила скупљену на леђима. 30 Док је распремала по кухињи, заборавила је на мог оца, на мене, на све. Звиждукала је, вода је прскала око чесме. Док сам је гледао, и ја сам заборавио на све. Толико су ми се допали њени весели, брзи покрети. Били су тако хитри да сам 35 их једва видео.

40 Кад сам погледао оца, видео сам да се исто догађа с њим. Видео је само њу. Без речи смо седели. Он је имао неки необично благ осмех, уста су му била натечена и смешила се сама од себе. То му је давало глуп израз. Изгледао ми је потпуно туђе. Први пут сам га видео таквог 45 и изненада сам се постидео.

Боба Благојевић: Веверица у Све звери што су с тобом,
Нолит, Београд (1975)

- С каквим је успехом аутор приказао ситуацију у овом одломку?
- Какав је однос између ликова који се спомињу у овом одломку?
- Шта, по вашем мишљењу, симболише веверица?
- Како сте ви реаговали на овај одломак?

1. (b)

ЛЕТА НА ТИСИ

- Под белим друмом тече низина:
 Враћам се на Тису после рата.
 Очи још мутне од паљевина
 Траже зелени мир папрата.
- 5   Још стоји стара врбова шума
 Што пружа руке у мутну Тису.
 И чун ме чека на крају друма,
 А дани детињства — прохујали су.
- 10   Ту смо се скидали испод дрвећа,
 У модром жбуну одела крили:
 И тако, већ у касна пролећа,
 По обалама вихорили.
- 15   И дуго славили једног лета
 Први пут реку препливану
 Бацањем у вис ђачких качкета
 Над жуту Тису, зашаптану.
- 20   У облаку прашине дође јули,
 Сунце пробија и гнезда сврака,
 А чамац напуштен, полутрули,
 Заплива с нама кроз хлад врбака.
- 25   Лишће се у грању сутоном жари,
 Далеко у води весло пљуска:
 На ширној Тиси голи сплавари
 Тону у сумрак кроз шибља уска.
- 30   Легну у врбе воде надошле.
 Прелети гране вечерње јато.
 Ко да су преко нас звезде прошле
 Путује у бескрај ноћно злато.
- 35   И јесен надође кроз шљиваре.
 Падају лишћа . . . а дани мајски,
 Сунчања, песак и запаре —
 Прођоше водом ко чун рибарски.
- 40   Лето је мајка сирوماха,
 За њим надођу мутне кише
 И многи другови сред снежног праха
 Са нама нису били више.
- 45   У снегу смо сањали опет лета
 На реци, боса, без обуће,
 Жуга ко лати сундокрета
 И далека од ниске куће . . .
- У реку пониру зраке задње.
 Бели се месец пун ко виме.
 На Тиси подижу чудне градње.
 Да горе лета и усред зиме.
- 45   Сутоњем Тиса тајне преде.
 Минула лета шуме из грана.
 Још увек машу две врбе бледе
 Као два бела, далека длана.

Стеван Раичковић: Детињства (1950) у Песме
 тишине, Просвета Београд (1983)

- До колике је мере песник успео да оствари органску везу између наслова песме и њеног садржаја?
  - Откуда произлази извештан тон меланхолије присутан у овој песми?
  - Шта чини ову песму приступачном?
  - Каква је ваша реакција на ову песму?
-